

ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἤθελον αὐτὸν ἐρωτᾶν, καὶ εἶπεν αὐτοῖς·
Περὶ τούτου ζητεῖτε μετ' ἀλλήλων, ὅτι εἶπον· Μικρόν,
καὶ οὐ θεωρεῖτέ με καὶ πάλιν μικρόν, καὶ ὀφεισθῆ με ;
Ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι κλαύσετε καὶ θρηνήσετε ὑμεῖς,
ὁ δὲ κόσμος χαρήσεται· ὑμεῖς δὲ λυπηθήσεσθε, ἀλλ' ἡ
λύπη ἡμῶν εἰς χαρὰν γενήσεται. Ἡ γυνή, ὅταν τέκνη,
λύπην ἔχει, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα αὐτῆς· ὅταν δὲ γεννήσῃ
τὸ παιδίον, οὐκ ἔτι μνημονεύει τῆς θλίψεως, διὰ τὴν
χαρὰν ὅτι ἐγεννήθη ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον. Καὶ
ὅμοιως οὖν λύπην μὲν νῦν ἔχετε· πάλιν δὲ ὀφθαί
μας, καὶ χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδιά, καὶ τὴν
χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀπ' ὑμῶν. Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ
ἡμέρᾳ ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδέν. Ἀμήν λέγω ὑμῖν,
ὅτι ὅσα ἀναιτήσητε τὸν Πατέρα ἐν τῇ ὀνόματί μου,
δώσει ὑμῖν. Ἔως ἄρτι οὐκ ἠτήσατε οὐδὲν ἐν τῇ ὀνό-
ματί μου· αἰτεῖτε καὶ λήψεσθε, ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ἡ πε-
πληρωμένη. Ταῦτα ἐν παροιμίαις λελάληκα ὑμῖν· ἀλλ'
ἔρχεται ὥρα, ὅτε οὐκέτι ἐν παροιμίαις λαλήσω ὑμῖν,
ἀλλὰ παρρησίᾳ περὶ τοῦ Πατρὸς ἀναγγελῶ ὑμῖν. Ἐν
ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐν τῇ ὀνόματί μου αἰτήσεσθε, καὶ οὐ
λέγω ὑμῖν ὅτι ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν Πατέρα περὶ ὑμῶν·
αὐτὸς γὰρ ὁ Πατὴρ φιλεῖ ὑμᾶς, ὅτι ὑμεῖς ἐμὲ πεφι-
λήκατε καὶ πεπιστεύκατε ὅτι ἐγὼ παρὰ τοῦ Θεοῦ
ἐξῆλθον. Ἐξῆλθον παρὰ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐλήλυθα εἰς
τὸν κόσμον· πάλιν ἀφίημι τὸν κόσμον καὶ πορεύομαι
πρὸς τὸν Πατέρα. Λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.
Ἰδε νῦν παρρησίᾳ λαλεῖς καὶ παροιμίαν οὐδεμίαν λέ-
γεις. Νῦν οἶδαμεν ὅτι οἶδας πάντα καὶ οὐ χρεῖαν ἔχεις
ἵνα τίς σε ἐρωτᾷ· ἐν τούτῳ πιστεύομεν ὅτι ἀπὸ
Θεοῦ ἐξῆλθες. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἄρτι πι-
στεύετε ; ἰδοὺ ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐλήλυθεν, ἵνα

σκορπισθῇτε ἐκαστος εἰς τὰ ἴδια καὶ ἐμὲ μόνον ἀφήτε,
καὶ οὐκ εἰμι μόνος, ὅτι ὁ Πατὴρ μετ' ἐμοῦ ἐστί. Ταῦτα
λελάληκα ὑμῖν, ἵνα ἐν ἐμοὶ εἰρήνην ἔχητε. Ἐν τῷ
κόσμῳ θλίψιν ἔχετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε· ἐγὼ νενίκηκα
τὸν κόσμον. Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐπῆρε
τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε· Πα-
τερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν Υἱόν, ἵνα καὶ ὁ
Υἱός σου δοξάσῃ σε· καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πά-
σης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ, δώσῃ αὐτοῖς
ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώ-
σκωσι σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστει-
λας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς·
τὸ ἔργον ἐτελείωσα, ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω. Καὶ
νῦν δόξασόν με σύ, Πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ,
ἣ εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί. Ἐρανέ-
ρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις, οὓς δέδωκάς μοι
ἐκ τοῦ κόσμου· σοὶ ἦσαν, καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκάς,
καὶ τὸν λόγον σου τετήρηκασιν. Νῦν ἔγνωκαν ὅτι
πάντα, ὅσα δέδωκάς μοι, παρὰ σοῦ ἐστίν· ὅτι τὰ
ρήματα, ἃ δέδωκάς μοι, δέδωκα αὐτοῖς· καὶ αὐτοὶ
ἐλάβον καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον
καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας. Ἐγὼ περὶ αὐ-
τῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν
δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἰσι. Καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστί,
καὶ τὰ σὰ ἐμὰ· καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς. Καὶ οὐκ ἔτι
εἰμι ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσὶ,
καὶ ἐγὼ πρὸς σὲ ἔρχομαι. Πάτερ ἄγε, τήρησον αὐ-
τοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου, οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὡς
ἐγώ, καθὼς ἡμεῖς. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κό-
σμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέ-
δωκάς μοι· ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπόλωτο,

εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ Γραφή πληρωθῇ. Νῦν δὲ πρὸς σὲ ἔρχομαι καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἵνα ἔχωσι τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς. Ἐγὼ δέδωκα αὐτοῖς τὸν λόγον σου· καὶ ὁ κόσμος ἐμίσησεν αὐτούς, ὅτι οὐκ εἰσιν ἐκ τοῦ κόσμου, καθὼς ἐγὼ οὐκ εἰμι ἐκ τοῦ κόσμου. Οὐκ ἔρωτῶ ἵνα ἄρῃς αὐτούς ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἵνα τηρήσῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ. Ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰσι, καθὼς ἐγὼ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰμι. Ἀγίασον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστι. Καθὼς ἐμὲ ἀπέστειλας εἰς τὸν κόσμον, καγὼ ἀπέστειλα αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον. Καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἀγαλῶ ἐμαυτόν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ὣσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ. Οὐ περὶ τούτων δὲ ἔρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευσάντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ· ἵνα πάντες ἐν ᾧσι, καθὼς σὺ, Πάτερ, ἐν ἐμοί, καγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ᾧσιν· ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σὺ με ἀπέστειλας. Καὶ ἐγὼ τὴν δόξαν, ἣν δέδωκάς μοι, δέδωκα αὐτοῖς, ἵνα ᾧσιν ἐν, καθὼς ἡμεῖς ἐν ἔσμεν. Ἐγὼ ἐν αὐτοῖς, καὶ σὺ ἐν ἐμοί, ἵνα ᾧσι τετελειωμένοι εἰς ἐν, καὶ ἵνα γινώσκῃ ὁ κόσμος ὅτι σὺ με ἀπέστειλας καὶ ἡγάπησας αὐτούς, καθὼς ἐμὲ ἡγάπησας. Πάτερ, οὕς δέδωκάς μοι, θέλω ἵνα, ὅπου εἰμι ἐγὼ, κἀκεῖνοι ᾧσι μετ' ἐμοῦ· ἵνα θεωρῶσι τὴν δόξαν τὴν ἐμὴν, ἣν ἔδωκάς μοι, ὅτι ἡγάπησάς με πρὸ καταβολῆς κόσμου. Πάτερ δίκαιε, καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δὲ σε ἔγνω, καὶ οὗτοι ἔγνωσαν ὅτι σὺ με ἀπέστειλας. Καὶ ἐγνώρισα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου, καὶ γνωρίσω· ἵνα ἡ ἀγάπη, ἣν ἡγάπησάς με, ἐν αὐτοῖς ᾧ, καγὼ ἐν αὐτοῖς. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἰησοῦς, ἐξῆλθε σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν

Κέδρων, όπου ἦν κήπος, εἰς ὃν εἰσῆλθεν αὐτὸς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

Πληρουμένου δὲ ἐκάστου ~~ἑαυτοῦ~~ ^{ἑαυτοῦ} ἑαυτοῦ, λέγομεν·

Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου, Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα.

ΑΝΤΙΦΩΝΑ

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀρχοντες λαῶν συνήχθησαν κατὰ τοῦ Κυρίου, καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Λόγον παράνομον, κατέθεντο κατ' ἐμοῦ· Κύριε, Κύριε, μὴ ἐγκαταλίπῃς με.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν, καθαρὰς τῷ Χριστῷ παραστήσωμεν, καὶ ὡς φίλοι αὐτοῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν θύσωμεν δι' αὐτόν, καὶ μὴ ταῖς μερίμναις τοῦ βίου συμπνιγῶμεν ὡς ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ἐν τοῖς ταμείοις ἡμῶν κράζωμεν· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, ἀπὸ τοῦ πονηροῦ ῥῦσαι ἡμᾶς.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Παρθένος ἔτεκες ἀπειρόγαμε, καὶ Παρθένος ἔμεινας, Μήτηρ ἀνύμφευτε, Θεοτόκε Μαρία· Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἱκέτευε, σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον Β'. Ἦχος πλ. β'.

Ἐδράμε λέγων ὁ Ἰούδας, τοῖς παρανόμοις γραμματεῦσι· Τί μοι θέλετε δοῦναι, καὶ γὰρ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν; ἐν μέσῳ δε τῶν

συμφωνούντων, αὐτὸς εἰστήκεις ἀοράτως ὁ συμφωνούμενος. Καρδιογνώστα, φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἦχος δ' αὐτός.

Ἐν ἐλέει τὸν Θεὸν θεραπεύσωμεν, ὥσπερ Μαρία ἐπὶ τοῦ δαίπνου, καὶ μὴ κτησώμεθα φιλαργυρίαν, ὡς ὁ Ἰούδας, ἵνα πάντοτε μετὰ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ἐσώμεθα.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος δ' αὐτός.

Ὁν ἔτεκες, Παρθένε, ἀνερμηνεύτως, διὰ παντός ὡς φιλόνητον, μὴ διαλίπης δυσωποῦσα, ἵνα κινδύνων σφύση, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας.

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος β'.

Διὰ Λαζάρου τὴν ἔγερσιν, Κύριε, τὸ Ὡσαννά σοι ἐκραύγαζον, παῖδες τῶν Ἑβραίων, Φιλόνητον. ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἡβουλήθη συνιέναι.

Ἦχος δ' αὐτός.

Ἐν τῷ δαίπνῳ σου, Χριστὲ ὁ Θεός, τοῖς Μαθηταῖς σου προέλεγες. Εἰς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἡβουλήθη συνιέναι.

Ἦχος δ' αὐτός.

Ἰωάννη ἐρωτήσαντι, Κύριε, ὁ παραδιδούς

σε τίς ἐστι; τοῦτον διὰ τοῦ ἄρτου ὑπέδειξας· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἡβουλήθη συνιέναι.

Ἦχος δ' αὐτός.

Εἰς τριάκοντα ἀργύρια, Κύριε, καὶ εἰς φίλημα δόλιον, ἐζήτουν Ἰουδαῖοι ἀποκτείνειν σε· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἡβουλήθη συνιέναι.

Ἦχος δ' αὐτός.

Ἐν τῷ Νιπτηρί σου, Χριστὲ ὁ Θεός, τοῖς Μαθηταῖς σου προέτρεπες. Οὕτω ποιεῖτε, ὥσπερ εἶδετε· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἡβουλήθη συνιέναι.

Ἦχος δ' αὐτός.

Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ πειρασθῇτε, τοῖς Μαθηταῖς σου ὁ Θεός ἡμῶν ἐλεγες· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἡβουλήθη συνιέναι.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος δ' αὐτός.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, τοὺς δούλους σου, Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ Θεοῦ εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄρρηκτον τεῖχος, καὶ προστασίαν.

Ἐν τῷ ἐπομένῳ Καθίσματι, ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς, αὐτὸ καθήμεθα, ἀλλ' ἰστάμενοι ψάλλομεν αὐτά.

Κάθισμα. Ἦχος βαρύς.

Ἐν τῷ δείπνῳ τοὺς Μαθητὰς διατρέφων,
καὶ τὴν σκηψὶν τῆς προδοσίας γινώσκων, ἐν
αὐτῷ τὸν Ἰούδαν διήλεγξας· ἀδιόρθωτον μὲν
τοῦτον ἐπιστάμενος, γινώσκειν δὲ πᾶσι βου-
λάμενος, ὅτι θέλων παρεδόθη, ἵνα κόσμον ἀρ-
πάσῃ τοῦ ἀλλοτρίου. Μακρόθυμε, δόξα σοι.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

B!

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς σὺν τοῖς
Μαθηταῖς αὐτοῦ πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν
Κέδρων, ὅπου ἦν κήπος, εἰς ὃν εἰσῆλθεν αὐτὸς
καὶ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ. Ἦδει δὲ καὶ Ἰούδας, ὁ
παραδιδούς αὐτόν, τὸν τόπον· ὅτι πολλάκις συν-
ήχθη ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ.
Ὁ οὖν Ἰούδας λαβὼν τὴν σπεῖραν, καὶ ἐκ τῶν
Ἀρχιερέων καὶ Φαρισαίων ὑπηρέτας, ἔρχεται
ἐκεῖ μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων καὶ ὄπλων.
Ἰησοῦς οὖν εἰδὼς πάντα τὰ ἐρχόμενα ἐπ' αὐ-
τόν, ἐξελθὼν εἶπεν αὐτοῖς· Τίνα ζητεῖτε; Ἀπε-
κρίθησαν αὐτῷ· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον. Λέ-
γει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι. Εἰστήκει δὲ καὶ
Ἰούδας, ὁ παραδιδούς αὐτόν, μετ' αὐτῶν. Ὡς
οὖν εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι ἐγὼ εἰμι, ἀπήλθον εἰς
τὰ ὀπίσω καὶ ἔπесον χαμαί. Πάλιν οὖν αὐ-

63.

τοὺς ἐπηρώτησε· Τίνα ζητεῖτε; Οἱ δὲ εἶπον·
Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον. Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς·
Εἶπον ὑμῖν, ὅτι ἐγὼ εἰμι· εἰ οὖν ἐμὲ ζητεῖτε,
ἄψετε τοὺτους ὑπάγειν. Ἴνα πληρωθῇ ὁ λόγος,
ὃν εἶπεν· Ὅτι εὖς δέδωκάς μοι, οὐκ ἀπόλεσα
ἐξ αὐτῶν οὐδένα. Σίμων οὖν Πέτρος ἔχων μά-
χαιραν, ἐλκυσεν αὐτήν, καὶ ἔπαισε τὸν τοῦ
Ἀρχιερέως δούλον, καὶ ἀπέκοψεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον
τὸ δεξιόν· ἦν δὲ ὄνομα τῷ δούλῳ Μάλχος.
Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τῷ Πέτρῳ· Βάλε τὴν μά-
χαιράν σου εἰς τὴν θήκην· τὸ ποτήριον, ὃ δέδω-
κέ μοι ὁ Πατήρ, οὐ μὴ πῖω αὐτό; Ἡ οὖν σπει-
ρα καὶ ὁ χιλιάρχος καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν Ἰου-
δαίων συνέλαβον τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἔδησαν αὐτόν·
καὶ ἀπήγαγον αὐτόν πρὸς Ἀνναν πρῶτον· ἦν
γὰρ πενθερός τοῦ Καϊάφα, ὃς ἦν Ἀρχιερεὺς τοῦ
ἐνιαυτοῦ ἐκείνου. Ἦν δὲ Καϊάφας ὁ συμβουλευ-
σας τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι συμφέρει ἓνα ἄνθρωπον
ἀπολέσθαι ὑπὲρ τοῦ λαοῦ. Ἠκολούθει δὲ τῷ
Ἰησοῦ Σίμων Πέτρος, καὶ ὁ ἄλλος Μαθητής·
ὁ δὲ Μαθητής ἐκεῖνος ἦν γνωστός τῷ Ἀρχιε-
ρεῖ, καὶ συνεισῆλθε τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν αὐλὴν
τοῦ Ἀρχιερέως· ὁ δὲ Πέτρος εἰστήκει πρὸς τῇ
θύρᾳ ἔξω. Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Μαθητής ὁ ἄλλος,
ὃς ἦν γνωστός τῷ Ἀρχιερεῖ, καὶ εἶπε τῇ θυρω-
ρῷ, καὶ εἰσῆγαγε τὸν Πέτρον. Λέγει οὖν ἡ παι-

δίσκη ἢ θυρωρός τῷ Πέτρῳ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῶν Μαθητῶν εἶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου; Λέγει ἐκεῖνος· Οὐκ εἰμι. Εἰσθήκεισαν δὲ οἱ δούλοι καὶ οἱ ὑπηρέται ἀνθρακίαν πεπαιηκότες, ὅτι ψυχὸς ἦν, καὶ ἐθερμαίνοντο· ἦν δὲ μετ' αὐτῶν ὁ Πέτρος ἐστὼς καὶ θερμαινόμενος. Ὁ οὖν Ἀρχιερεὺς ἠρώτησε τὸν Ἰησοῦν περὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ περὶ τῆς διδαχῆς αὐτοῦ. Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ παρησίᾳ ἐλάλησα τῷ κόσμῳ· ἐγὼ πάντοτε ἐδίδαξα ἐν τῇ Συναγωγῇ καὶ ἐν τῷ ἱερῷ, ὅπου πάντοθεν οἱ Ἰουδαῖοι συνέρχονται, καὶ ἐν κρυπτῷ ἐλάλησα οὐδέν· τί με ἐπερωτᾷς; ἐπερώτησον τοὺς ἀκηκόοντας, τί ἐλάλησα αὐτοῖς· ἴδε, οὗτοι οἶδασιν ἃ εἶπον ἐγώ. Ταῦτα δὲ αὐτοῦ εἰπόντος, εἰς τῶν ὑπηρετῶν παρεστηκώς, ἔδωκε βάπτισμα τῷ Ἰησοῦ εἰπόν· Οὕτως ἀποκρίνει τῷ Ἀρχιερεῖ· Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Εἰ κακῶς ἐλάλησα, μαρτύρησον περὶ τοῦ κακοῦ· εἰ δὲ καλῶς, τί με δέρεις; Ἀπέστειλεν οὖν αὐτὸν ὁ Ἄννας δεδεμένον πρὸς Καϊάφαν τὸν Ἀρχιερέα. Ἦν δὲ Σίμων Πέτρος ἐστὼς καὶ θερμαινόμενος. Εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ ὑπηρέται· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ εἶ; Ἠρώησατο ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Οὐκ εἰμι. Λέγει εἰς ἐκ τῶν δούλων τοῦ Ἀρχιερέως, συγγενῆς ὢν οὐ ἀπέκοψε Πέτρος τὸ ὥτιον· Οὐκ ἐγώ

σε εἶδον ἐν τῷ κήπῳ μετ' αὐτοῦ; Πάλιν οὖν ἠρώησατο ὁ Πέτρος, καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ ἐφώνησεν. Ἄγουσιν οὖν τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τοῦ Καϊάφα εἰς τὸ Πραιτώριον· ἦν δὲ πρωΐα· καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ Πραιτώριον, ἵνα μὴ μιανθῶσιν, ἀλλ' ἵνα φάγῃ τὸ Πάσχα.

Ἀντίφωνον Δ'. Ἦχος πλ. α'.

Σήμερον ὁ Ἰούδας καταλιμπάνει τὸν Διδάσκαλον, καὶ παραλαμβάνει τὸν Διάβολον· τυφλοῦται τῷ πάθει τῆς φιλαργυρίας, ἐκπίπτει τοῦ φωτὸς ὁ ἐσκοτισμένος· πῶς γὰρ ἠδύνατο βλέπειν, ὁ τὸν φωστῆρα πωλήσας, τριάκοντα ἀργυρίων; ἀλλ' ἡμῖν ἀνέτειλεν ὁ παθὼν ὑπὲρ τοῦ κόσμου· πρὸς δὲ βοήσωμεν· Ὁ παθὼν καὶ συμπαθὼν ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον ὁ Ἰούδας παραποιεῖται θεοσέδειαν, καὶ ἀλλοτριοῦται τοῦ χαρίσματος· ὑπάρχων μαθητῆς, γίνεται προδότης· ἐν ᾗθει φιλικῷ δόλῳ ὑποκρύπτει, καὶ προτιμᾶται ἄφρόνως τῆς τοῦ Δεσπότη ἀγάπης, τριάκοντα ἀργύρια, ὀδηγὸς γενόμενος, συνεδρίου παρανόμου. Ἡμεῖς δὲ ἔχοντες σωτηρίαν τὸν Χριστόν, αὐτὸν δοξάσωμεν.

Ἦχος α'.

Τὴν φιλαδελφίαν κτησώμεθα, ὡς ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, καὶ μὴ τὸ ἀσυμπαθὲς πρὸς τοὺς πλησίον ἡμῶν, ἵνα μὴ ὡς ὁ δοῦλος κατακριθῶμεν, ὁ ἀνελεήμων, διὰ τὰ δυνάμια, καὶ ὡς ὁ Ἰούδας μεταμεληθέντες, μηδὲν ὠφελήσωμεν.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ, ἐλαλήθη πανταχοῦ, ὅτι ἐκύησας σαρκί, τὸν τῶν ὅλων Ποιητήν, Θεοτόκε Μαρία, πανύμνητε καὶ ἀπειρόγαμε.

Ἀντίφωνον Ε'. Ἦχος πλ. β'.

Ὁ μαθητὴς τοῦ Διδασκάλου, συνεφώνει τὴν τιμὴν, καὶ τριάκοντα ἀργυρίοις, πέπρακε τὸν Κύριον, φιλήματι δολίῳ παραδοὺς αὐτόν, τοῖς ἀνέμοις εἰς θάνατον.

Ὁ Αὐτός.

Σήμερον ἔλεγεν ὁ Κτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς, τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Ἠγγικεν ἡ ὥρα, καὶ ἔφθασεν Ἰούδας ὁ παραδιδούς με· μὴ τίς με ἀρνήσεται, βλέπων με ἐν τῷ σταυρῷ, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν· πάσχω γὰρ ὡς ἄνθρωπος, καὶ σφῶζω ὡς φιλόανθρωπος τοὺς εἰς ἐμὲ πιστεύοντας.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἡ ἀρρήτως, ἐπ' ἐσχάτων συλλαβοῦσα, καὶ τεκοῦσα τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, Παρθένε, σφῶζε, τοὺς σὲ μεγαλύνοντας.

Ἀντίφωνον ς'. Ἦχος βαρὺς.

Σήμερον γρηγορεῖ ὁ Ἰούδας, παραδοῦναι τὸν Κύριον, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, τὸν ἐκ πέντε ἄρτων χορτάσαντα πλήθη. Σήμερον ὁ ἄνεμος ἀρνεῖται τὸν Διδάσκαλον· μαθητὴς γενόμενος, Δεσπότην παρέδωκεν· ἀργυρίῳ πέπρακε, τὸν μάννα χορτάσαντα τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον τῷ σταυρῷ προσήλωσαν, Ἰουδαῖοι τὸν Κύριον, τὸν διατερόντα τὴν θάλασσαν ῥάβδῳ, καὶ διαγαγόντα αὐτοὺς ἐν ἐρήμῳ. Σήμερον τῇ λόγχῃ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἐκέντησαν, τοῦ πληγαῖς μαστίξαντος, ὑπὲρ αὐτῶν τὴν Αἴγυπτον, καὶ χολὴν ἐπότισαν, τὸν μάννα τροφήν αὐτοῖς ὀμβρήσαντα.

Ὁ αὐτός.

Κύριε, ἐπὶ τὸ πάθος τὸ ἐκούσιον, παραγενόμενος, ἐβόας τοῖς Μαθηταῖς σου· Κἂν μίαν ὥραν οὐκ ἰσχύσατε ἀγρυπνῆσαι μετ'

έμοῦ, πῶς ἐπηγγείλατε, ἀποθνήσκειν δι' ἐμέ; κἂν τὸν Ἰούδαν θεάσασθε, πῶς οὐ καθεύδει, ἀλλὰ σπουδάζει προδοῦναί με τοῖς παρανόμοις· ἐγείρεσθε, προσεύξασθε, μή τις με ἀρνήσῃται, βλέπων με ἐν τῷ σταυρῷ. Μακρόθυμε, δόξα σοι.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος δ' αὐτός.

Χαῖρε Θεοτόκε, ἡ τὸν ἀχώρητον ἐν οὐρανοῖς χωρήσασα ἐν μήτρᾳ σου· χαῖρε, Παρθένε, τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα, δι' ἧς ἡμῖν ἐλαμψεν ὁ Ἐμμανουήλ· χαῖρε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κάθισμα. Ἦχος βαρύς.

Ποῖός σε τρόπος, Ἰούδα, προδότην τοῦ Σωτῆρος ἐργάσατο; μὴ τοῦ χοροῦ σε τῶν Ἀποστόλων ἐχώρισε; μὴ τοῦ χαρίσματος τῶν ἱαμάτων ἐστέρησε; μὴ συνδειπνήσας ἐκείνοις, σὲ τῆς τράπεζης ἀπώσατο; μὴ τῶν ἄλλων νίφας τοὺς πόδας, τοὺς σοὺς ὑπερεῖδεν; ὦ πόσων ἀγαθῶν ἀμνήμων ἐγένου! καὶ σοῦ μὲν ἡ ἀχάριστος στηλιτεύεται γνώμη· αὐτοῦ δὲ ἡ ἀνείκαστος, μακροθυμία κηρύττεται, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ
Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰ στρατιῶται κρατήσαντες τὸν Ἰησοῦν, ἀπήγαγον πρὸς Καϊάφαν τὸν Ἀρχιερέα, ὅπου οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Πρεσβύτεροι συνήχθησαν. Ὁ δὲ Πέτρος ἠκολούθει αὐτῷ ἀπὸ μακρόθεν, ἕως τῆς αὐλῆς τοῦ Ἀρχιερέως· καὶ εἰσελθὼν ἔσω ἐκάθητο μετὰ τῶν ὑπηρετῶν, ἰδεῖν τὸ τέλος. Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Πρεσβύτεροι καὶ τὸ συνέδριον ὅλον ἐζήτουν ψευδομαρτυρίαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως αὐτὸν θανατώσωσι· καὶ οὐχ εὑρον· καὶ πολλῶν ψευδομαρτύρων προσελθόντων, οὐχ εὑρον. Ὑστερον δὲ προσελθόντες δύο ψευδεμάρτυρες εἶπον· Οὕτως ἔφη· Δύναμαι καταλῦσαι τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ· καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν οἰκοδομῆσαι αὐτόν. Καὶ ἀναστὰς ὁ Ἀρχιερεὺς, εἶπεν αὐτῷ· Οὐδὲν ἀποκρίνεις; τί οὗτοί σου καταμαρτυροῦσιν; Ὁ δὲ Ἰησοὺς ἐσιώπα. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἀρχιερεὺς εἶπεν αὐτῷ· Ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἵνα ἡμῖν εἴπῃς, εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοὺς· Σὺ εἶπας· πλὴν λέγω ὑμῖν· Ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου καθήμενον ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως, καὶ ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ. Τότε ὁ Ἀρχιερεὺς διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ.

λέγων· Ὅτι ἐδρασθήμην· τί ἐτι χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων ; Ἴδε, νῦν ἠκούσατε τὴν βλασφημίαν αὐτοῦ. Τί ὑμῖν δοκεῖ; Οἱ δὲ ἀποκριθέντες εἶπον· Ἐνοχος θανάτου ἐστί. Τότε ἐνέπτυσαν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἐκολάφισαν αὐτόν· οἱ δὲ ἐρράπισαν, λέγοντες· Προφήτευσον ἡμῖν, Χριστέ, τίς ἐστιν ὁ παῖσας σε ; Ὁ δὲ Πέτρος ἔξω ἐκάθητο ἐν τῇ αὐλῇ· καὶ προσῆλθεν αὐτῷ μία παιδίσκη, λέγουσα· Καὶ σὺ ἦσθα μετὰ Ἰησοῦ τοῦ Γαλιλαίου. Ὁ δὲ ἠρνήσατο ἐμπροσθεν πάντων, λέγων· Οὐκ οἶδα τί λέγεις. Ἐξελθόντα δὲ αὐτόν εἰς τὸν πυλῶνα, εἶδεν αὐτόν ἄλλη, καὶ λέγει τοῖς ἐκεῖ· Καὶ οὗτος ἦν μετὰ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου. Καὶ πάλιν ἠρνήσατο μεθ' ὅρκου· Ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον. Μετὰ μικρόν δὲ προσελθόντες οἱ ἐστῶτες, εἶπον τῷ Πέτρῳ· Ἀληθῶς καὶ σὺ ἐξ αὐτῶν εἶ· καὶ γὰρ ἡ λαλιά σου δηλὸν σε ποιεῖ. Τότε ἤρξατο καταναθεματίζειν, καὶ ὀμνύειν, Ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον· καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ ἐφώνησε. Καὶ ἐμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ ῥήματος τοῦ Ἰησοῦ, εἰρηκότος αὐτῷ· Ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι, τρεῖς ἀπαρνήσει με. Καὶ ἐξελθὼν ἔξω, ἔκλυσε πικρῶς.

Ἀντίφωνον Ζ'. Ἦχος πλ. δ'.

Τοῖς συλλαβοῦσί σε παρανόμοις, ἀνεχόμενος, οὕτως ἐβόας, Κύριε· Εἰ καὶ ἐπατά-

ξατε τὸν Ποιμένα, καὶ διεσκορπίσατε τὰ δώδεκα πρόβατα, τοὺς Μαθητάς μου, ἡδυνάμην πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας παραστήσαι Ἀγγέλων· ἀλλὰ μακροθυμῶ, ἵνα πληρωθῇ, ἃ ἐδήλωσα ὑμῖν διὰ τῶν Προφητῶν μου. ἄδηλα καὶ κρύφια· Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τρίτον ἀρνησάμενος ὁ Πέτρος, εὐθέως τὸ ῥηθὲν αὐτῷ συνῆκεν, ἀλλὰ προσήγαγέ σοι δάκρυα μετανόιας· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι καὶ σῶσόν με.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτόκιον. Ἦχος. Ὁ αὐτός.

Ὡς πύλην σωτήριον, καὶ παράδεισον τερπνόν, καὶ φωτὸς αἰδίου νεφέλην ὑπάρχουσαν, τὴν ἁγίαν Παρθένον ὑμνήσωμεν ἅπαντες, λέγοντες τὸ Χαῖρε αὐτῇ.

Ἀντίφωνον. Η'. Ἦχος β'.

Εἶπατε, παράνομοι, τί ἠκούσατε παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ; οὐ νόμον ἐξέθετο καὶ τῶν Προφητῶν τὰ διδάγματα; πῶς οὖν ἐλογίσασθε Πιλάτῳ παραδοῦναι, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, καὶ Λυτρωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν ;

Ὁ αὐτός.

Σταυρωθήτω, ἔκραζον, οἱ τῶν σῶν χαρι-

σμάτων ἀεὶ ἐντρυφῶντες, καὶ κακοῦργον
 ἀντ' εὐεργέτου ἡτοῦντο λαβεῖν, οἱ τῶν δι-
 καίων φονευταί· ἐσιώπας δέ, Χριστέ, φέρων
 αὐτῶν τὴν προπέτειαν, παθεῖν θέλων, καὶ
 σῶσαι ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτόκιον. Ἦχος δ' αὐτός.

Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρρησίαν διὰ τὰ πολλὰ
 ἡμῶν ἁμαρτήματα, σὺ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα
 δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθένε, πολλὰ γὰρ
 ἰσχύει δέησις Μητρός, πρὸς εὐμένειαν Δεσπό-
 του· μὴ παρίδῃς ἁμαρτωλῶν ἱκεσίας ἢ πᾶν-
 σεμνος, ὅτι ἐλεήμων ἐστί, καὶ σφίζειν δυνάμε-
 νος, ὁ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Ἀντίφωνον Θ'. Ἦχος γ'.

Ἔστησαν τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τι-
 μὴν τοῦ τετιμημένου, ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ
 υἱῶν Ἰσραὴλ. Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε,
 ἵνα μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦ-
 μα πρέθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής· διὰ τοῦτο
 γρηγορεῖτε.

Ἦχος δ' αὐτός.

Ἐδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολήν, καὶ εἰς
 τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος· σὺ δέ, Κύ-
 ριε, ἀνάστησόν με καὶ ἀνταποδώσω αὐτοῖς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος δ' αὐτός.

Οἱ ἐξ ἐθνῶν ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε ἀγνή,
 ἔτι Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἔτεκες, τὸν ἐκ
 τῆς κατάρας τοὺς ἀνθρώπους, διὰ σοῦ ἐλευ-
 θερώσαντα.

Κάθισμα. Ἦχος πλάγιος δ'.

Ὡ πῶς Ἰούδας, ὁ ποτέ σου μαθητής,
 τὴν προδοσίαν ἐμελέτα κατὰ σοῦ! συνεδεί-
 πνησε δολίως, ὁ ἐπίβουλος καὶ ἄδικος· πο-
 ρευθεὶς εἶπε τοῖς Ἱερεῦσι· Τί μοι παρέχετε,
 καὶ παραδώσω ὑμῖν ἐκεῖνον, τὸν νόμον λύ-
 σαντα, καὶ βεβηλοῦντα τὸ Σάββατον; Μα-
 κρόθυμε Κύριε, δόξα σοι.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄγουσι τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ
 τοῦ Καϊάφα εἰς τὸ Πραιτώριον· ἦν δὲ
 πρωία· καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ Πραιτώριον,
 ἵνα μὴ μιανθῶσιν, ἀλλ' ἵνα φάγωσι τὸ Πάσχα.
 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πιλάτος πρὸς αὐτοὺς καὶ εἶπε·
 Τίνα κατηγορίαν φέρετε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τού-
 του; Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Εἰ μὴ ἦν οὗ-
 τος κακοποιός, οὐκ ἂν σοι παρεδώκαμεν αὐτόν.
 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς
 καὶ κατὰ τὸν νόμον ὑμῶν κρίνατε αὐτόν. Εἶπον

οὖν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· Ἡμῖν οὐκ ἔξεστιν ἀποκτεῖναι οὐδένα. Ἵνα ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ πληρωθῇ, ὃν εἶπε, σημαίνων ποῖω θανάτῳ ἡμελλεν ἀποθνήσκειν. Εἰσῆλθεν οὖν εἰς τὸ Πραιτώριον πάλιν ὁ Πιλάτος, καὶ ἐφώνησε τὸν Ἰησοῦν, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀφ' ἐαυτοῦ σὺ τοῦτο λέγεις, ἢ ἄλλοι σοι εἶπον περὶ ἐμοῦ; Ἀπεκρίθη ὁ Πιλάτος· Μή τι ἐγὼ Ἰουδαῖός εἰμι; τὸ ἔθνος τὸ σὸν καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς παρέδωκάν σε ἐμοί· τί ἐποίησας; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου· εἰ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἦν ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ, οἱ ὑπηρέται ἂν οἱ ἐμοὶ ἡγωνίζοντο, ἵνα μὴ παραδοθῶ τοῖς Ἰουδαίοις· νῦν δὲ ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐντεῦθεν. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Σὺ λέγεις, ὅτι βασιλεὺς εἰμι ἐγώ· ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι, καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ. Πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας, ἀκούει μου τῆς φωνῆς. Λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Τί ἐστὶν ἀλήθεια; Καὶ τοῦτο εἰπὼν, πάλιν ἐξῆλθε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὗρίσκω ἐν αὐτῷ. Ἔστι δὲ συνήθεια ὑμῖν, ἵνα ἓνα ὑμῖν ἀπολύσω ἐν τῷ Πάσχα· βούλεσθε οὖν ὑμῖν ἀπολύσω τὸν

Βασιλέα τῶν Ἰουδαίων; Ἐκραύγασαν οὖν πάλιν πάντες, λέγοντες· Μὴ τοῦτον, ἀλλὰ τὸν Βαραββᾶν· ἦν δὲ ὁ Βαραββᾶς ληστής. Τότε οὖν ἔλαβεν ὁ Πιλάτος τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐμαστίγωσε. Καὶ οἱ στρατιῶται πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ἐπέθηκαν αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, καὶ ἱμάτιον πορφυροῦν περιέβαλον αὐτόν· καὶ ἔλεγον· Χαῖρε, ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἐδίδουν αὐτῷ ραπίσματα. Ἐξῆλθεν οὖν πάλιν ἔξω ὁ Πιλάτος, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἴδε, ἄγω ὑμῖν αὐτὸν ἔξω, ἵνα γινώτε ὅτι ἐν αὐτῷ οὐδεμίαν αἰτίαν εὗρίσκω. Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Ἰησοῦς ἔξω, φορῶν τὸν ἀκάνθινον στέφανον, καὶ τὸ πορφυροῦν ἱμάτιον. Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἴδε ὁ ἄνθρωπος. Ὅτε οὖν εἶδον αὐτόν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ὑπηρέται, ἐκραύγασαν λέγοντες· Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· λάβετε αὐτόν ὑμεῖς, καὶ σταυρώσατε· ἐγὼ γὰρ οὐχ εὗρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν. Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· Ἡμεῖς νόμον ἔχομεν, καὶ κατὰ τὸν νόμον ἡμῶν ὀφείλει ἀποθανεῖν, ὅτι ἐαυτὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐποίησεν. Ὅτε οὖν ἤκουσεν ὁ Πιλάτος τοῦτον τὸν λόγον, μᾶλλον ἐφοβήθη· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Πραιτώριον πάλιν, καὶ λέγει τῷ Ἰησοῦ· Πόθεν εἶ σύ; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπόκρισιν οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ. Λέγει οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Ἐμοὶ οὐ λα-

λεῖς· οὐκ οἶδας ὅτι ἐξουσίαν ἔχω σταυρῶσαι σε, καὶ ἐξουσίαν ἔχω ἀπολῦσαι σε; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ εἶχες ἐξουσίαν οὐδεμίαν κατ' ἐμοῦ, εἰ μὴ ἦν σοι δεδομένον ἀνωθεν· διὰ τοῦτο δὲ παραδιδούς με μείζονα ἁμαρτίαν ἔχει. Ἐκ τούτου ἐζήτει ὁ Πιλάτος ἀπολῦσαι αὐτόν· οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἔκραζον λέγοντες· Ἐὰν τοῦτον ἀπολύσῃς, οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος· πᾶς ὁ βασιλεὺς ἑαυτὸν ποιῶν ἀντιλέγει τῷ Καίσαρι. Ὁ οὖν Πιλάτος ἀκούσας τοῦτον τὸν λόγον, ἤγαγεν ἔξω τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ βήματος, εἰς τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον, Ἐβραϊστὶ δὲ Γαββαθᾶ· ἦν δὲ Παρασκευὴ τοῦ Πάσχα, ὥρα δὲ ὥσει ἕκτη· καὶ λέγει τοῖς Ἰουδαίοις· Ἴδε ὁ βασιλεὺς ὑμῶν. Οἱ δὲ ἐκραύγασαν· Ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Τὸν βασιλεὺς ὑμῶν σταυρώσω; Ἀπεκρίθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς· Οὐκ ἔχομεν βασιλεῖα, εἰ μὴ Καίσαρα. Τότε οὖν παρέδωκεν αὐτὸν αὐτοῖς, ἵνα σταυρωθῇ.

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος πλ. β'.

Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, γυμνὸς εἰς κρίσιν ἵστατο, καὶ ἐν σιαγόνι, ῥάπισμα ἐδέξατο, ὑπὸ χειρῶν ὧν ἐπλάσεν· ὁ δὲ παράνομος λαός, τῷ σταυρῷ προσήλωσε, τὸν Κύριον τῆς δόξης· τότε τὸ καταπέτασμα τοῦ

Ναοῦ ἐσχίσθη· ὁ ἥλιος ἐσκότασε, μὴ φέρων θεάσασθαι Θεὸν ὑβριζόμενον, ὃν τρέμει τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ μαθητὴς ἠρνήσατο, ὁ ληστής ἐβόησε· Μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εἰρήνευσον τὸν Κόσμον, ὁ ἐκ Παρθένου καταδεξάμενος, Κύριε, σάρκα φορέσαι ὑπὲρ δούλων, ἵνα συμφώνως, σὲ δοξολογῶμεν, Φιλάνθρωπε.

Ἀντίφωνον ΙΑ'. Ἦχος πλ. β'.

Ἀντὶ ἀγαθῶν, ὧν ἐποίησας, Χριστέ, τῷ γένει τῶν Ἑβραίων, σταυρωθῆναί σε κατεδίκασαν, ἔξος καὶ χολὴν σε ποτίσαντες. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς, Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι οὐ συνῆκαν, τὴν σὴν συγκατάβασιν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐπὶ τῇ προδοσίᾳ οὐκ ἠρκέσθησαν, Χριστέ, τὰ γένη τῶν Ἑβραίων, ἀλλ' ἐκίνουν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, μυκτηρισμὸν καὶ χλεύην προσάγοντες. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς, Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι κενὰ κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Οὔτε γῆ ὡς ἐσεισθῇ, οὔτε πέτραι, ὡς ἐρράγησαν, Ἑβραίους ἐπεισαν, οὔτε τοῦ ναοῦ τὸ καταπέτασμα, οὔτε τῶν νεκρῶν ἡ Ἀνάστασις. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς, Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι κενὰ κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Θεὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἔγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, μόνῃ ἀγνή, μόνῃ εὐλογημένη διὰ ἀπαύστως, σὲ ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἀντίφωνον Β'. Ἦχος πλ. δ'.

Τάδε λέγει Κύριος τοῖς Ἰουδαίοις· Λαὸς μου, τί ἐποίησά σοι, ἢ τί σοι παρηνώχλησα; τοὺς τυφλοὺς σου ἐφώτισα, τοὺς λεπροὺς ἐκαθάρισα, ἄνδρα ὄντα ἐπὶ κλίνης ἠνωρθώσαμην. Λαὸς μου, τί ἐποίησά σοι καὶ τί μοι ἀνταπέδωκας; ἀντὶ τοῦ μάννα χολήν, ἀντὶ τοῦ ὕδατος ἕξος· ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με, σταυρῷ με προσηλώσατε. Οὐκέτι στέγω λοιπόν· καλέσω μου τὰ ἔθνη, καὶ κεῖνά με δοξάσουσι, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι· καὶ γὰρ αὐτοῖς δωρήσομαι, ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα, εἰς

ἐλεγχον ῥήγνυται τῶν παρανόμων· καὶ τὰς ἰδίας ἀκτῖνας ὁ ἥλιος κρύπτει, Δεσπότην ὁρῶν σταυρούμενον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Οἱ νομοθέται τοῦ Ἰσραὴλ, Ἰουδαῖοι καὶ Φαρισαῖοι, ὁ χερὸς τῶν Ἀποστόλων βοᾷ πρὸς ὑμᾶς· Ἴδε ναός, ὃν ὑμεῖς ἐλύσατε· Ἴδε Ἀμνός, ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε· τὰ φῶς παρεδώκατε· ἀλλ' ἐξουσία ἐαυτοῦ ἀνέστη. Μὴ πλανᾶσθε, Ἰουδαῖοι· αὐτός γάρ ἐστιν ὁ ἐν θαλάσῃ σῶσας, καὶ ἐν ἐρήμῳ θρέψας· αὐτός ἐστιν ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς, καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Χαίρε ἡ πύλη τοῦ Βασιλείως τῆς δόξης, ἣν ὁ Ὑψιστος μόνος διώδευσε, καὶ πάλιν ἐσφραγισμένην κατέλιπεν, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Ὅτε παρέστης τῷ Καϊάφᾳ ὁ Θεός, καὶ παρεδόθης τῷ Πιλάτῳ ὁ Κριτής, αἱ οὐράνιαι Δυνάμεις, ἐκ τοῦ φόβου ἐσαλεύθησαν· ὅτε δὲ ὑψώθης ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, καὶ ἐλεγίσθης μετὰ ἀνόμων ὁ ἀνα-

μόρτητος, διὰ τὸ σφῆσαι τὸν ἄνθρωπον·
ἀνεξίκακε Κύριε, δόξα σοι.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ Ε΄

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίου.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἰδὼν ὁ Ἰουδας, ὅτι ὁ Ἰη-
σοὺς κατεκρίθη, μεταμεληθεὶς ἀπέστρεψε τὰ
τριάκοντα ἀργύρια τοῖς Ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς Πρε-
σβυτέροις, λέγων· Ἠμάρτον, παραδοὺς αἷμα
ἁθῶν. Οἱ δὲ εἶπον· Τί πρὸς ἡμᾶς; σὺ ὄψει. Καὶ
ρίψας τὰ ἀργύρια ἐν τῷ ναῷ ἀνεχώρησε· καὶ
ἀπελθὼν ἀπήγγεστο. Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς, λαβόν-
τες τὰ ἀργύρια, εἶπον· Οὐκ ἔξεστι βαλεῖν αὐτὰ
εἰς τὸν κορβανᾶν, ἐπεὶ τιμὴ αἵματός ἐστι. Συμ-
βούλιον δὲ λαβόντες, ἠγόρασαν ἐξ αὐτῶν τὸν
ἄγρον τοῦ Κεραμέως, εἰς ταφὴν τοῖς ξένοις. Διὸ
ἐκλήθη ὁ ἄγρος ἐκεῖνος, Ἀγρὸς αἵματος, ἕως
τῆς σήμερον. (Τότε ἐπληρώθη τὸ ρηθὲν διὰ Ἰε-
ρεμίου τοῦ Προφήτου, λέγοντος· Καὶ ἔλαβον τὰ
τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημέ-
νου, ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραὴλ· καὶ ἔδω-
καν αὐτὰ εἰς τὸν ἄγρον τοῦ Κεραμέως, καθ' ὃ
συνέταξέ μοι Κύριος). Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔστη ἔμ-
προσθεν τοῦ Ἠγεμόνος· καὶ ἐπηρώτησεν αὐτόν
ὁ Ἠγεμὼν λέγων· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰου-
δαίων; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔφη αὐτῷ· Σὺ λέγεις.
Καὶ ἐν τῷ κατηγορεῖσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ἀρ-

χιερῶν καὶ τῶν Πρεσβυτέρων οὐδὲν ἀπεκρίνατο.
Τότε λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος· οὐκ ἀκούεις πόσα
σου καταμαρτυροῦσι; Καὶ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῷ
πρὸς οὐδὲ ἓν ῥῆμα, ὥστε θαυμάζειν τὸν Ἠγε-
μόνα λίαν. Κατὰ δὲ ἑορτὴν εἰσθελὶ ὁ Ἠγεμὼν
ἀπολύειν ἓνα τῷ ὄχλῳ δέσμιον, ὃν ᾔθελον. Εἵ-
χον δὲ τότε δέσμιον ἐπίσημον λεγόμενον Βαραβ-
βᾶν. Συνηγμένων οὖν αὐτῶν, εἶπεν αὐτοῖς ὁ
Πιλάτος· Τίνα θέλετε ἀπολύσω ὑμῖν; Βαραβ-
βᾶν ἢ Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν; ᾗδει
γάρ, ὅτι διὰ φθόνον παρέδωκαν αὐτόν. Καθη-
μένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ βήματος, ἀπέστειλε πρὸς
αὐτόν ἡ γυνὴ αὐτοῦ λέγουσα· Μηδὲν σοι καὶ
τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθεν σήμερον
κατ' ὄναρ δι' αὐτόν. Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ
Πρεσβύτεροι ἐπεισαν τοὺς ὄχλους, ἵνα αἰτή-
σωνται τὸν Βαραββᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἀπολέ-
σωσιν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἠγεμὼν εἶπεν αὐτοῖς·
Τίνα θέλετε ἀπὸ τῶν δύο ἀπολύσω ὑμῖν; Οἱ δὲ
εἶπον· Βαραββᾶν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Τί
οὖν ποιήσω Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν;
Λέγουσιν αὐτῷ πάντες· Σταυρωθήτω. Ὁ δὲ
Ἠγεμὼν ἔφη· Τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν; Οἱ δὲ
περισσῶς ἔκραζον λέγοντες· Σταυρωθήτω. Ἰδὼν
δὲ ὁ Πιλάτος, ὅτι οὐδὲν ὤφελεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον
θόρυβος γίνεται, λαβὼν ὕδωρ ἀπενίψατο τὰς

χειρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου, λέγων· Ἀθῶς εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου· ὑμεῖς ὤψεσθε. Καὶ ἀποκριθεὶς πᾶς ὁ λαὸς εἶπε· Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν. Τότε ἀπέλυσεν αὐτοῖς τὸν Βαραββᾶν· τὸν δὲ Ἰησοῦν φραγγελλώσας παρέδωκεν ἵνα σταυρωθῇ. Τότε οἱ στρατιῶται τοῦ Ἡγεμόνος, παραλαβόντες τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ Πραιτώριον, συνήγαγον ἐπ' αὐτὸν ὅλην τὴν σπεῖραν. Καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν περιέθηκαν αὐτῷ χλαμύδα κοκκίνην, καὶ πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν ἐπέθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ κάλαμον ἐπὶ τὴν δεξιάν αὐτοῦ· καὶ γονυπετήσαντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐνέπαιζον αὐτῷ, λέγοντες· Χαῖρε ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Καὶ ἐμπτύσαντες εἰς αὐτὸν ἔλαβον τὸν κάλαμον, καὶ ἔτυπτον εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Καὶ ὅτε ἐνέπαιζαν αὐτῷ, ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν χλαμύδα, καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ σταυρῶσαι. Ἐξερχόμενοι δὲ εὗρον ἄνθρωπον Κυρηναῖον, ὀνόματι Σίμωνα· τοῦτον ἠγγάρευσαν, ἵνα ἄρῃ τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ.

Ἀντίφωνον II". Ὡχος πλ. β'.

Τὸ ἄθροισμα τῶν Ἰουδαίων, τῷ Πιλάτῳ ἠτήσαντο σταυρωθῆναί σε, Κύριε· αἰτίαν γὰρ ἐν σοὶ μὴ εὐρόντες, τὸν ὑπεύθυνον Βαραββᾶν

ἠλευθέρωσαν, καὶ σὲ τὸν Δίκαιον κατεδίκαναν, μισοφονίας ἔγκλημα κληρωσάμενοι. Ἀλλὰ ἔδωκε αὐτοῖς, Κύριε, τὸ ἀνταπόδομα αὐτῶν, ὅτι κενὰ κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

Ὡχος ὁ αὐτός.

Ὅν πάντα φρίσσει καὶ τρέμει, καὶ πᾶσα γλῶσσα ὑμνεῖ, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν, καὶ Θεοῦ Σοφίαν, οἱ Ἱερεῖς ἐρράπισαν, καὶ ἔδωκαν αὐτῷ χολήν· καὶ πάντα παθεῖν κατεδέξατο, σῶσαι θέλων ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, τῷ ἰδίῳ αἵματι ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡχος ὁ αὐτός.

Θεοτόκε, ἡ τεκοῦσα, διὰ λόγου ὑπὲρ λόγον, τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, αὐτὸν δυσώπει, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀντίφωνον ΙΔ'. Ὡχος πλ. δ'.

Κύριε, ὁ τὸν Ληστήν συνοδοιπόρον λαβὼν, τὸν ἐν αἵματι χεῖρας μολύναντα, καὶ ἡμᾶς σὺν αὐτῷ καταρίθμησης, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ὡχος ὁ αὐτός.

Μικρὰν φωνὴν ἀφῆκεν ὁ Ληστής ἐν τῷ σταυρῷ, μεγάλην πίστιν εὗρε, μιᾶς ροπῇ ἐσώθη, καὶ πρῶτος Παραδείσου, πύλας ἀνοίξας

εἰσῆλθεν· ὁ αὐτοῦ τὴν μετάνοιαν προσδεξάμενος, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Χαῖρε, ἡ δι' Ἀγγέλου τὴν χαρὰν τοῦ Κόσμου δεξαμένη· χαῖρε, ἡ τεκούσα τὸν Ποιητὴν σου καὶ Κύριον· χαῖρε, ἡ ἀξιωθείσα γενέσθαι, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Τὸ παρὸν ψάλλεται ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν ὁμοῦ κατὰ στίχον.

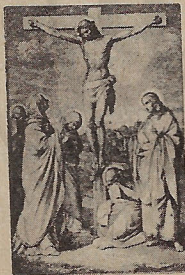
Ἀντίφωνον ΙΕ'. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας (τρίς). Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς. Ψευδῇ πορφύραν περιβάλλεται, ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις. Ράπισμα κατέδεξάτο, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ. Ἦλοις προσηλώθη ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγχῃ ἐκεντήθη, ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνοῦμέν σου τὰ Πάθη, Χριστέ (τρίς). Δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἐνδοξὸν σου Ἀνάστασιν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Μη· ὡς Ἰουδαῖοι ἐορτάσωμεν· καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός ὁ

ὁ ψάλλεται τῇ ἁγίᾳ ἡμέρᾳ ἐν τῇ Σταυρώσει.

Θεός· ἀλλ' ἐκκαθάρωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ, καὶ εἰλικρινῶς δεηθῶμεν αὐτῷ. Ἀνάστα, Κύριε, σῶσον ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ Σταυρός σου, Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν σταυρωθέντα, Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός. Ὡς σε κρεμάμενον, Χριστέ, ἡ σὲ κρεμάσαντα, ἀνεβόα· τί τὸ ξένον, ὃ ὁρῶ, μυστή· γιέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, πηγνύμενος, ζωῆς χορηγέ;

Κάθισμα. Ἦχος δ'.

Ἐγγόρασας ἡμᾶς, ἐκ τῆς κατάρας τοῦ σώματος, τῷ τιμίῳ σου Αἵματι· τῷ Σταυρῷ λωθεῖς, καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεῖς, τὴν σῖαν ἐπήγασας ἀνθρώποις· Σωτήρ ἡμῶν, δόξα σοι.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, οἱ στρατιῶται ἀπήγαγον τὸν Ἰησοῦν ἔσω τῆς αὐλῆς· ὃ ἐστὶ Πραι-

τῶριον· καὶ συγκαλοῦσιν ὅλην τὴν σπεῖραν. Καὶ ἐνδύουσιν αὐτὸν πορφύραν, καὶ περιτιθέασιν αὐτῷ πλέξαντες ἀκάνθινον στέφανον. Καὶ ἤρξαντο ἀσπάζεσθαι αὐτόν, καὶ λέγειν· Χαῖρε ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Καὶ ἔτυπτον αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καλὰμψ, καὶ ἐνέπτυσαν αὐτῷ· καὶ τιθέντες τὰ γόνατα προσεκύνουν αὐτῷ. Καὶ ὅτε ἐνέπαιζαν αὐτῷ, ἐξέδυσαν αὐτόν τὴν πορφύραν, καὶ ἐνέδυσαν αὐτόν τὰ ἱμάτια τὰ ἴδια. Καὶ ἐξάγουσιν αὐτόν, ἵνα σταυρώσωσιν αὐτόν. Καὶ ἀγγαρεύουσι παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηναῖον, ἐρχόμενον ἀπὸ ἀγροῦ, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου καὶ Ρούφου, ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ. Καὶ φέρουσιν αὐτόν ἐπὶ Γολγοθᾶ τόπον· ὃ ἐστὶ μεθρημηνεύμενον, Κρανίου τόπος. Καὶ ἐκδίδουν αὐτῷ πιεῖν ἐσμυρνισμένον εἶνον· ὃ δὲ οὐκ ἔλαβε. Καὶ σταυρώσαντες αὐτόν διεμέριζον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, βάλλοντες κλῆρον ἐπ' αὐτά, τίς τί ἄρῃ. Ἦν δὲ ὥρα τρίτη, καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν. Καὶ ἦν ἡ ἐπιγραφή τῆς αἰτίας αὐτοῦ ἐπιγεγραμμένη· Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Καὶ σὺν αὐτῷ σταυροῦσι δύο ληστές, ἓνα ἐκ δεξιῶν, καὶ ἓνα ἐξ ἐκωνύμων αὐτοῦ. Καὶ ἐπληρώθη ἡ Γραφή, ἣ λέγουσα· Καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη. Καὶ οἱ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτόν, κινουῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ λέγοντες· Οὐά, ὁ κα-

τὰλῶν τὸν ναόν, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν· σῶτον σεαυτόν, καὶ κατὰβα ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ. Ὅμοίως δὲ καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους, μετὰ τῶν Γραμματέων, ἔλεγον· Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι. Ὁ Χριστὸς, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ, ἵνα ἴδωμεν καὶ πιστεύσωμεν αὐτῷ.

Εἶπα τοὺς μακαρισμοὺς εἰς σίχους διηκό.

Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου μνησθήτι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἐλθῇς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Ἦχος δ'.

Διὰ ξύλου ὁ Ἀδάμ, Παραδείσου γέγονεν ἄποικος· διὰ ξύλου δὲ Σταυροῦ, ὁ ληστής Παράδεισον ᾤκησε· ὁ μὲν γὰρ γευσάμενος, ἐντολὴν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος· ὁ δὲ συσταυρούμενος, Θεὸν ὡμολόγησε τὸν κρυπτόμενον. Μνησθήτι καὶ ἡμῶν, Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Τὸν τοῦ νόμου Παιητὴν, ἐκ μαθητοῦ ὠνήσαντο ἄνομοι, καὶ ὡς παράνομον αὐτόν, τῷ Πιλάτου βήματι ἔστησαν, κραυγάζοντες· Σταύρωσον, τὸν ἐν ἐρήμῳ τούτους μανναδοτήσαντα. Ἡμεῖς δὲ τὸν δίκαιον Ληστήν μιμησάμενοι, πίστει κράζομεν· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Τῶν θεοκτόνων ὁ ἐσμός, Τουδαίων ἔθνος τὸ ἄνομον, πρὸς Πιλάτον ἐμμανῶς ἀνακράζων ἔλεγε· Σταύρωσον, Χριστὸν τὸν ἀνεύθυνον· Βαραββᾶν δὲ μᾶλλον οὗτοι ᾗτήσαντο. Ἡμεῖς δὲ φλογόμεθα, Ληστοῦ τοῦ εὐγνώμονος, τὴν φωνὴν πρὸς αὐτόν· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁψονται.

Ἡ ζωηφόρος σου Πλευρά, ὡς ἐξ Ἐδέμ ἐπηγὴ ἀναβλύζουσα, τὴν Ἐκκλησίαν σου, Χριστέ, ὡς λογικὸν ποτίζει· Παράδεισον, ἐντεῦθεν μερίζουσα, ὡς εἰς ἀρχὰς εἰς τέσσαρα

Εὐαγγέλια, τὸν κόσμον ἀρδεύουσα, τὴν κτίσιν εὐφραίνουσα, καὶ τὰ ἔθνη πιστῶς διδάσκουσα, προσκυνεῖν τὴν Βασιλείαν σου.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Ἐσταυρώθης δι' ἐμέ, ἵνα ἐμοὶ πηγάσῃς τὴν ἄφεσιν· ἐκεντήθης τὴν πλευράν, ἵνα κρουνοὺς ζωῆς ἀναβλύσῃς μοι· τοῖς ἡλίοις προσήλωσαι, ἵνα ἐγὼ τῷ βάθει τῶν παθημάτων σου, τὸ ὕψος τοῦ κράτους σου, πιστούμενος κράζω σοι, ζωοδότα Χριστέ· Δόξα καὶ τῷ Σταυρῷ, Σῶτερ, καὶ τῷ Πάθει σου.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἔστιν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Σταυρουμένου σου, Χριστέ, πᾶσα ἡ κτίσις βλέπουσα ἔτρεμε· τὰ θεμέλια τῆς γῆς, διεδόνετο φόβῳ τοῦ κράτους σου· φωστῆρες ἐκρύπτοντο, καὶ τοῦ Ναοῦ ἐρράγη τὸ καταπέτασμα· τὰ ὄρη ἐτρόμαξαν, καὶ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ Ληστής ὁ πιστός, κραυγάζει σοι σὺν ἡμῖν, Σωτήρ, τὸ Μνήσθητι.

Μακάριοι ἔστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἰπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν, ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ.

Τὸ χειρόγραφον ἡμῶν, ἐν τῷ Σταυρῷ
διέρρηξας, Κύριε, καὶ λογισθεὶς ἐν τοῖς νε-
κροῖς, τὸν ἐκεῖσε τύραννον ἔδησας, ῥυσάμε-
νος ἅπαντας, ἐκ δεσμῶν θανάτου τῇ ἀνα-
στάσει σου· δι' ἧς ἐφωτίσθημεν, φιλάνθρωπε
Κύριε, καὶ βοῶμέν σοι· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν,
Σωτὴρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς
ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ τοῦ θανά-
του λύσας τὴν δύναμιν, καὶ ἐξαλείψας ὡς
Θεός, τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον, Κύριε,
Ληστοῦ τὴν μετάνοιαν, καὶ ἡμῖν παράσχου,
μόνε φιλάνθρωπε, τοῖς πίστει λατρεύουσι,
Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ βοῶσί σοι· Μνή-
σθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα
πάντες τὸ Ἅγιον, ὁμοφρόνως οἱ πιστοί, δο-
ξολογεῖν ἀξίως εὐξώμεθα, Μονάδα Θεότη-
τος, ἐν τρισὶν ὑπάρχουσαν ὑποστάσεσιν,
ἀσύγχυτον μένουσαν, ἀπλὴν, ἀδιαίρετον καὶ
ἀπρόσιτον· δι' ἧς ἐκλυτρουόμεθα, τοῦ πυρὸς
τῆς κολάσεως.

τὴν αἰτίαν αὐτοῦ γεγραμμένην. Οὗτός ἐστιν ὁ Ἰησοῦς ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Τότε σταυροῦνται σὺν αὐτῷ δύο λησταί, εἰς ἐκ δεξιῶν, καὶ εἰς ἐξ εὐωνύμων. Οἱ δὲ παραπερευόμενοι ἐβλάσφημουν αὐτόν, κινεῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ λέγοντες· Ὁ καταλύων τὸν ναόν, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν, σῶσον σεαυτόν· εἰ γιός ἐῖ τοῦ Θεοῦ, κατάβηθι ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, ἐμπαίζοντες μετὰ τῶν Γραμματέων καὶ Πρεσβυτέρων, ἔλεγον· Ἄλλους ἔσῳσεν, ἑαυτόν οὐ δύναται σῶσαι· εἰ Βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐστί, καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ, καὶ πιστεύσομεν αὐτῷ. Πέποιθεν ἐπὶ τὸν Θεόν· ῥυσάσθω νῦν αὐτόν, εἰ θέλει αὐτόν· εἶπε γάρ· Ὅτι Θεοῦ εἰμι γιός. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ οἱ λησταὶ οἱ συσταυρωθέντες αὐτῷ, ᾠνεῖδιζον αὐτῷ. Ἀπὸ δὲ ἑκτῆς ὥρας σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, ἕως ὥρας ἐνάτης. Περὶ δὲ τὴν ἐνάτην ὥραν ἀνεβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλῃ, λέγων· Ἠλί, Ἠλί, λαμὰ σαβαχθανί; τουτέστι, Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τί με ἐγκατέλιπες; Τινὲς δὲ τῶν ἐκεῖ ἐστώτων, ἀκούσαντες ἔλεγον· Ὅτι Ἠλίαν φωνεῖ οὗτος. Καὶ εὐθέως δραμὼν εἰς ἐξ αὐτῶν καὶ λαβὼν σπόγγον, πλήσας τε ὀξους, καὶ περιθεὶς καλὰ μφ, ἐπότιζεν αὐτόν. Οἱ δὲ λοιποὶ ἔλεγον· Ἄφες, ἴδωμεν, εἰ

ἔρχεται. Ἠλίας σῶσων αὐτόν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς πάλιν κράξας φωνῇ μεγάλῃ ἀφήκε τὸ πνεῦμα. Καὶ ἰδοὺ, τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο, ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω· καὶ ἡ γῆ ἐσεισθη, καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν· καὶ τὰ μνημεῖα ἀνεφύθησαν· καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων ἁγίων ἠγέρθη, καὶ ἐξεληθόντες ἐκ τῶν μνημείων μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ, εἰσῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς. Ὁ δὲ Ἐκατόνταρχος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν, ἰδόντες τὸν σεισμόν καὶ τὰ γενόμενα, ἐφοβήθησαν σφόδρα λέγοντες· Ἀληθῶς Θεοῦ γιός ἦν οὗτος.

Εἶτα τίθεται ἀνάγνωσις· καὶ μετὰ τὸν Ν' ψαλμὸν εὐθύς.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΘΕΑΟΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦγοντο σὺν τῷ Ἰησοῦ καὶ ἑτέροι δύο, κακοῦργοι, σὺν αὐτῷ ἀναιρεθῆναι. Καὶ ὅτε ἀπῆλθον ἐπὶ τὸν τόπον τὸν καλούμενον Κρανίον, ἐκεῖ ἐσταύρωσαν αὐτόν, καὶ τοὺς κακοῦργους· ὃν μὲν ἐκ δεξιῶν, ὃν δὲ ἐξ ἀριστερῶν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔλεγε· Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι. Διαμεριζόμενοι δὲ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἔβαλον κλῆρον. Καὶ εἰστήκει ὁ λαὸς θεωρῶν· ἐξεμυκτήριζον δὲ καὶ

οἱ Ἀρχοντες σὺν αὐτοῖς λέγοντες· Ἄλλους ἔσφασσε σφάτω ἑαυτὸν, εἰ οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός, ὁ τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτός. Ἐνέπαιζον δὲ αὐτῷ καὶ οἱ στρατιῶται προσερχόμενοι καὶ ὄξος προσφέροντες αὐτῷ καὶ λέγοντες· Εἰ σὺ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, σῶσον σεαυτὸν. Ἦν δὲ καὶ ἐπιγραφή γεγραμμένη ἐπ' αὐτῷ γράμμασιν ἐλληνικοῖς καὶ ῥωμαϊκοῖς καὶ ἑβραϊκοῖς· Οὗτός ἐστιν ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Εἷς δὲ τῶν κρεμασθέντων κακούργων ἐβλασφήμει αὐτόν, λέγων· Εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστός, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἕτερος ἐπετίμα αὐτῷ, λέγων· Οὐδὲ φοβεῖ σὺ τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ; Καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως· ἅξια γὰρ ὦν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξε. Καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ· Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσει ἐν τῷ Παραδείσῳ. Ἦν δὲ ὥσει ὥρα ἑκτῇ, καὶ σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν, ἕως ὥρας ἐνάτης· καὶ ἐσκότισθῃ ὁ ἥλιος· καὶ ἐσχίσθη τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ μέσον. Καὶ φωνήσας φωνῇ μεγάλῃ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐξέπνευσεν. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἐκατόνταρχος τὸ γινόμενον, ἐδόξασε

τὸν Θεόν, λέγων· Ὁντως ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος ἦν. Καὶ πάντες οἱ συμπαραγεγνημένοι ὄχλοι ἐπὶ τὴν θεωρίαν ταύτην, θεωροῦντες τὰ γινόμενα, τύπτοντες ἑαυτῶν τὰ στήθη ὑπέστροφον. Εἰστήκεισαν δὲ πάντες οἱ γνωστοὶ αὐτοῦ μακρόθεν, καὶ γυναῖκες αἱ συνακολουθήσασαι αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ὁρᾶσαι ταῦτα.

Καὶ εὐθὺς ψάλλομεν τὸ ἐπόμενον Τριώδιον, τοὺς Εἱρμούς ἀνὰ β'. καὶ τὰ Τροπάρια ἀνὰ δ' ἢ ε'. κατὰ τὴν ποσότητα αὐτῶν· ὕστερον δὲ πάλιν Καταβασταί, οἱ αὐτοὶ Εἱρμοὶ ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν χορῶν.

ᾠδὴ ε'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἱρμός.

«Πρὸς σέ δρορῶ, τὸν δι' εὐσπλαγχνίαν
»σεαυτὸν, τῷ πεσόντι κενώσαντα ἀτρέπτως,
»καὶ μέχρι παθῶν, ἀπαθῶς ὑποκύψαντα,
»Ἄγε Θεοῦ· Τὴν εἰρήνην παράσχου μοι,
»φιλόανθρωπε».

Τροπάρια.

Ῥυθλίντες πόδας, καὶ προκαθαρθέντες,
μυστηρίου μεθέξει, τοῦ Θεοῦ νῦν, Χριστέ,
σοῦ οἱ ὑπηρεταί, ἐκ Σιών ελαιῶνος, μέγα πρὸς
ὅρος συνανήλθον, ὑμνοῦντές σε, φιλόανθρωπε.

Ὅρατε, ἔφη, φίλοι, μὴ θροεῖσθε· νῦν γὰρ ἤγγικεν ὥρα, ληφθῆναι με κτανθῆναι χερσὶν

→ Τριώδιον οὐ
ἢ ἀποστιχίς
Προσέβατον τε
ποίημα Κοσμά
Μοναχοῦ.

ἀνόμων· πάντες δὲ σκορπισθήσεσθε, ἐμὲ λι-
πόντες· οὐς συνάξω, κηρύξαι με φιλόανθρωπον.

Καταβασία. Πρὸς σὲ ὀρβρίζω.

Κοντάκιον. *Ἦχος πλ. δ'.

Τὸν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα, δεῦτε πάντες
ὕμνησωμεν· αὐτὸν γὰρ κατεῖδε Μαρία ἐπὶ
τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν· Εἰ καὶ σταυρὸν ὑπο-
μένεις, σὺ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

*Ο Ὄμιος.

Τὸν ἴδιον Ἄρνα, ἡ Ἀμνάς θεωροῦσα πρὸς
σφαγὴν ἐλκόμενον, ἠκολούθει Μαρία, τρυχο-
μένη μεθ' ἐτέρων γυναικῶν, ταῦτα βοῶσα·
Ποῦ πορεύει, τέκνον; τίνος χάριν, τὸν ταχὺν
δρόμον τελεῖς; μὴ ἕτερος γάμος πάλιν ἐστὶν
ἐν Κανά; κἀκεῖ νῦν σπεύδεις, ἵν' ἐξ ὕδατος
αὐτοῖς οἶνον ποιήσης; συνέλθω σοι, Τέκνον,
ἢ μείνω σοι μᾶλλον; δός μοι λόγον, Λόγε,
μὴ σιγῶν παρέλθης με, ὁ ἀγνὴν τηρήσας
με· σὺ γὰρ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Μηνολόγιον, εἶτα τὸ παρὸν ὑπόμνημα.

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Παρασκευῇ, τὰ ἅγια καὶ σω-
τήρια καὶ φρικτὰ Πάθη τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ
Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιτελοῦμεν· τοὺς ἐμ-
πτυσμούς, τὰ ραπίσματα, τὰ κολαφίσματα, τὰς ὕβρεις,
τοὺς γέλωτας, τὴν πορφύραν χλαῖναν, τὸν κάλαμον,

τὸν σπῆγγόν, τὸ ἔξος, τοὺς ἥλους, τὴν λόγχην, καὶ
πρὸ πάντων τὸν σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον, ᾧ δι' ἡμᾶς
ἐκὼν κατεδέξατο· ἔτι δὲ καὶ τὴν τοῦ εὐγνώμονος Λη-
στοῦ, τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ, σωτήριον ἐν τῷ
σταυρῷ δημοσίαν.

Στίχοι εἰς τὴν Σταύρωσιν.

Ζῶν εἰ Θεὸς σὺ, καὶ νεκρωθεὶς ἐν ξύλῳ,

*Ὡ νεκρέ, γυμνέ, καὶ Θεοῦ ζῶντος, Λόγε.

*Ἔτεροι εἰς τὸν εὐγνώμονα Ληστήν.

Κεκλεισμένως ἤνοιξε τῆς Ἑδέμ πύλας

Βαλὼν ὁ ληστής κλεῖδα τὸ «Μνήσθητί μου».

Τῇ ὑπερφυσί καὶ περὶ ἡμᾶς παναπείρῳ σου εὐ-
σπλαγχνίᾳ, Χριστέ ὁ Θεὸς· ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

*Ὡδὴ Η'. *Ο Εἱρμός.

«Στήλην κακίας ἀντιθέου, Παῖδες θεοὶ
»παρεδειγμάτισαν· κατὰ Χριστοῦ δὲ φρουα-
»τόμενον ἄνομον συνέδριον, βουλευέται κενά,
»κτεῖναι μελετᾷ, τὸν ζωῆς κρατοῦντα πα-
»λάμῃ· ὃν πᾶσα κτίσις εὐλογεῖ, δοξάζουσα
»εἰς τοὺς αἰῶνας».

Τροπάρια.

*Ἀπὸ βλεφάρων, Μαθηταί, νῦν ὑπνον ἔφης,
Χριστέ, τινάξατε· ἐν προσευχῇ δὲ γρηγορεῖτε,
πειρασμῷ μήπως δλησθε, καὶ μάλιστα Σί-
μων· τῷ κραταιῷ γὰρ μείζων πείρα· γινώθι

με, Πέτρε, ἐν πᾶσα κτίσις εὐλογεῖ, δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βέβηλον ἔπος τῶν χειλέων, οὐ ποτε προήσομαι, Δέσποτα· σὺν σοὶ θανοῦμαι ὡς ἐγγνώμων, καὶ οἱ πάντες ἁρνήσονται· ἐβόησε Πέτρος· σὰρξ οὐδὲ αἷμα, ὁ Πατὴρ σου ἀπεκάλυψέ μοι σέ, ἐν πᾶσα κτίσις εὐλογεῖ, δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βάθος σοφίας θεϊκῆς, καὶ γνώσεως οὐ πᾶν ἐξηρεύνησας· ἄβυσσον δέ μου τῶν κριμάτων, οὐ κατέλαβες, ἄνθρωπε, ὁ Κύριος ἔφη. Σὰρξ οὐκ ὑπάρχων, μὴ καυχῶ· ἁρνήσῃ τρίτον γάρ με, ἐν πᾶσα κτίσις εὐλογεῖ, δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπαγορεύεις, Σίμων Πέτρε, ὅπερ πείσει τάχος, ὡς εἴρηται, καὶ σοὶ παιδίσκη, οἷα θάπτον προσελθοῦσα πτοήσῃ σε· Ὁ Κύριος ἔφη· πικρῶς δακρύσας, ἔξεις ὅμως εὐλατόν με, ἐν πᾶσα κτίσις εὐλογεῖ, δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Καταβασία· Στήλην κακίας ἀντιθέου.

ᾠδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

«Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὡς Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν».

Τροπάρια.

Ὀλέθριος σπείρα θεοστυγῶν, πονηρευομένων· θεοκτόνων συναγωγὴ, ἐπέστη, Χριστέ σοι· καὶ ὡς ἀδίκον εἴλκε, τὸν Κτίστην τῶν ἀπάντων· ἐν μεγαλύνομεν.

Νόμον ἀγνοοῦντες οἱ ἀσεβεῖς, φωνὰς προφητῶν τε, μελετῶντες διακενῆς, ὡς πρόβατον εἴλκον, σὲ τὸν πάντων Δεσπότην, ἀδίκως σφαγιάσαι· ἐν μεγαλύνομεν.

Τοῖς ἔθνεσιν ἑκδοτον τὴν ζωὴν, σὺν τοῖς Γραμματεῦσιν, ἀναιρεῖσθαι οἱ Ἱερεῖς, παρέσχον, πληγέντες, αὐτοφθόνῳ κακίᾳ, τὸν φύσει Ζωοδότῃν· ἐν μεγαλύνομεν.

Ἐκύκλωσαν κύνες ὡς πολλοί, ἐκρότησαν, Ἄναξ, σιαγόνα σὴν ῥαπισμῷ· ἡρώτων σε, σοῦ δέ, ψευδῇ κατεμαρτύρουν, καὶ πάντα υπομένεις, ἅπαντας ἔσφρας.

Καταβασία· Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ.

Ἑξαποσιευλάριον. Ἦχος γ'.

Τὸν ληστὴν αὐθιμερόν, τοῦ Παραδείσου
ἡξίωσας, Κύριε· καμὲ τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυ-
ροῦ, φώτισον καὶ σῶσόν με. Ἐκ τρίτου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΕΝΑΘΝ Θ'

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰστήκεισαν παρὰ τῷ Σταυ-
ρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ
τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ, καὶ
Μαρία ἡ Μαгдаληνὴ. Ἰησοῦς οὖν ἰδὼν τὴν
Μητέρα, καὶ τὸν Μαθητὴν παρεστῶτα, ὃν ἠγά-
πα, λέγει τῇ Μητρὶ αὐτοῦ· Γύναι, ἰδοὺ ὁ Υἱός
σου. Ἔτι λέγει τῷ Μαθητῇ· Ἴδου ἡ μήτηρ
σου. Καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν ὁ Μα-
θητὴς αὐτὴν εἰς τὰ ἴδια. Μετὰ τοῦτο ἰδὼν ὁ
Ἰησοῦς ὅτι πάντα ἤδη τετέλεσται, ἵνα τελει-
ωθῇ ἡ Γραφή, λέγει· Διψῶ. Σκεῦος οὖν ἔκειτο
ὄξους μεστόν· οἱ δέ, πλήσαντες σπόγγον ὄξους,
καὶ ὑσσώπῳ περιθέντες, προσήνεγκον αὐτοῦ τῷ
στόματι. Ὅτε οὖν ἔλαβε τὸ ὄξος ὁ Ἰησοῦς,
εἶπε· Τετέλεσται· καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν, πα-
ρέδωκε τὸ πνεῦμα. Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι, ἵνα μὴ
μείνῃ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὰ σώματα ἐν τῷ Σαβ-
βάτῳ, ἐπεὶ Παρασκευὴ ἦν, (ἥν γὰρ μεγάλη ἡ

ἡμέρα ἐκείνη τοῦ Σαββάτου), ἠρώτησαν τὸν Πι-
λάτον ἵνα καταγῶσιν αὐτῶν τὰ σκέλη, καὶ
ἀρθῶσιν. Ἦλθον οὖν οἱ στρατιῶται, καὶ τοῦ
μὲν πρώτου κατέαξαν τὰ σκέλη, καὶ τοῦ ἄλλου
τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ. Ἐπὶ δὲ τὸν Ἰησοῦν
ἐλθόντες, ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τεθνηκότα, οὐ
κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη· ἀλλ' εἰς τῶν στρα-
τιωτῶν λόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν ἐνυξέ, καὶ
εὐθὺς ἐξῆλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ· καὶ ὁ ἑωρακὼς
μεμαρτύρηκε, καὶ ἀληθινὴ ἐστὶν ἡ μαρτυρία
αὐτοῦ· κακεῖνος οἶδεν ὅτι ἀληθὴ λέγει, ἵνα ὑ-
μεῖς πιστεύσητε. Ἐγένετο γὰρ ταῦτα, ἵνα ἡ
Γραφή πληρωθῇ· Ὅσοῦν οὐ συντριβήσεται ἀπ'
αὐτοῦ. Καὶ πάλιν ἑτέρα Γραφή λέγει· Ὅσον-
ται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν.

Καὶ εὐθὺς τοὺς Αἵνους, ἐν οἷς ἱσιῶμεν στί-
χους δ', καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Σιχηρὰ
Ἰδιόμελᾳ, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος γ'.

Δύο καὶ πονηρὰ ἐποίησεν, ὁ πρωτότοκος
υἱός μου Ἰσραὴλ· ἐμὲ ἐγκατέλιπε, πηγὴν
ὕδατος ζωῆς, καὶ ὥρυξεν ἑαυτῷ φρέαρ συν-
τετριμμένον· ἐμὲ ἐπὶ ξύλου ἐσταύρωσε, τὸν
δὲ Βαραββᾶν ἠτήσατο καὶ ἀπέλυσεν· ἐξέστη
ὁ Οὐρανὸς ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖ-